

[Socialministeren.]

moderafløser- eller husassistentuddannelse skal være et kursus til supplering af denne uddannelse, og de, der har taget dette kursus, hvad man nu vil kalde det, burde også være noget bedre lønnede. Så kan man diskutere, om det er nødvendigt at ansætte de pågældende i tjenestemandstillinger eller ikke. Således som lovforslaget er formuleret, har vi overladt det til kommunerne, om de vil oprette tjenestemandstillinger eller ikke, og vi har også i lovforslaget åbnet mulighed for, at de sociale udvalg, kommunalbestyrelserne, kan antage kvinder til beskæftigelse ved deltidsarbejde indenfor husmoderafløsningen.

Jeg for mit vedkommende synes altså, at jeg i høj grad har søgt at finde frem til et lovforslag, der dækker kommissionens ønsker, og jeg håber også, at det, når vi kommer til den ønskede udvalgsbehandling, må lykkes mig at få forslaget underkastet en sådan behandling, at der derudaf kan komme en lov, der vil vække almindelig tilslutning og tilfredshed i det høje ting, i det andet høje ting og ude i befolkningen.

Elin Appel: Jeg forstår, at den højtærede socialminister er glad for sig selv, men det skal jeg ikke diskutere i enkeltheder, om der er grund til. Jeg synes, at den højtærede socialminister burde holde sig selv for god til den frase, som jeg må sige jeg har hørt flere gange, end jeg kan tælle, og som jeg synes vi burde være vokset fra, den frase, som går ud på, at det er helt urimeligt, når jeg kritiserer dette lovforslag, for det er kvinder, der har lavet det. Jeg går nemlig ikke ud fra, at kvinder er ufejlbarlige. Jeg har aldrig hørt, at når et udvalg bestod af mænd, burde mænd ikke kritisere udvalgets arbejde. Skal vi derfor ikke være enige om, at sådanne fraser skal vi høre op med, dem er vi vokset fra. Kvinder er jo også blevet individer, men det har den højtærede socialminister ikke forstået endnu.

Den højtærede socialminister mener, at det er forkert af mig at sige, at lovforslaget ikke tager hensyn til det private initiativ. Naturligvis er der taget et vist hensyn, eftersom man også har nævnt de private institutioner. Men det, jeg sagde, var, at det ikke var tilstrækkeligt skarpt formuleret, og at man i loven langt mere burde gå ud fra og bygge på de eksisterende private institutioner, som har skabt de forhåndenværende husmoderafløser. Det er man gået udenom, og derved har man underkendt betydningen af disse private foreningers arbejde.

Dernæst holdt den højtærede socialminister en udmærket tale om, at de folkevalgte repræsentanter, de sociale udvalg, skal have ansvaret. Det var en udmærket smuk tale, som bagefter fik den besynderlige slutning, at man alligevel var nødt til at udsende konsulenter for at få sikkerhed for; at de udmærkede sociale udvalg også gennemførte loven efter dens hensigt. Det er disse to meninger, man bestandig ser brydes i lovforslaget. Men holder man talen om, at man tror, de sociale udvalg er sig deres ansvar bevidst, så kan man ikke bagefter komme og holde en tale om, at det er nødvendigt at sende konsulenter ud, for at man kan være sikker på, at loven bliver rigtigt gennemført. Det var det princip, jeg angreb, og jeg er meget glad for, at den højtærede socialminister demonstrerede, at jeg havde ret. Jeg vil altså ønske, at det kommende udvalg vil tage sig af denne sag.

Jeg forstår, at betalingsproblemet kan diskuteres, og det er jeg glad for. Den højtærede socialminister gik ikke ind på det problem, at der med den vage udformning, forslaget har, i virkeligheden er et hul i statskassen, som ingen kender størrelsen af, men det kan vi jo vente med at diskutere til udvalgsbehandlingen. Jeg er imidlertid glad for, at problemet er blevet sat under debat.

Jeg er enig i, at de husmoderafløser, der har taget kursus, skal være bedre lønnet end husassistenter i almindelighed. Det er jeg fuldtud tilfreds med, men jeg er ikke tilfreds med, at jeg ikke fik svar på, hvad „tilsvarende forhold“ var udover graviditet. Jeg indrømmer, at det kan vente til udvalget, men det kunne jo også være, at jeg kunne få en forklaring på stedet.

Endelig vil jeg sige til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, at det er jo den gængse facon her, at man siger til den, der ikke vil gå ind på de veje, der er foreslået, at vedkommende er vrangvillig eller sur, eller hvad man nu kan finde på at kalde det. Men det kunne jo være, det kunne måske tænkes, at der virkelig var en mulighed for at nå målet ad andre veje. Jeg har slet ikke i sinde at sabotere denne lovgivning, men man kunne måske virkelig ærligt tænke sig, at der var andre veje, som bedre førte til målet. Vi kommer til at give hinanden lov til at tro, at der er mere end een vej, som overhovedet kan diskuteres.

Jeg vil gerne til allersidst sige, at det aldrig har været min mening at lægge nogen hindring i vejen for, at vi kan nå det mål at få en stab af husmoderafløser, som er